

היא לא קראה בספר מעולם.

סבה נתן לה אותו לפני שנים רבות ביום הולדתה השביעית, ואמר לה שיש לשמור עליו היטב, מפני שיחיד ומיוחד הוא במינו, "וכאשר תקראי בו ישנה את חייך." אמר, ואז הוסיף, "אך עלייך לקרוא בו אך ורק בזמן הנכון, כי אם לא בזמן הנכון תקראי בו, דברים שאין להעלותם על דל שפתיים יקרו." אז עטף אותו בכד לכד שחור והניח אותו במגרה, עמוק במגרה.

היא לא קראה אותו מעולם, אולי מפני שלא רצתה לדעת מה הסתתר בין אותם דפים

צהובים.

אותה כריכת בד שחורה עודנה עוטרת עליו- הוא נחבא כל השנים, אוצר סודות טמירים מאחורי פה פעור של מנעול שחור, שאת המפתח התואם לו שמרה בתוך צנצנת סוכר.

היא לא קראה אותו מעולם, אולי מפני שלא היתה מוכנה עוד לקרוא בו. והשנים חלפו,

ועמן חלפו דברים ונישכחו. אך הוא חיכה לה בסבלנות, שעה רודפת שעה, יום רודף יום, תמו עשרים שנה, הזמן עוד לא הגיע, אולי יגיע היום.

וכעת, הנה היא, יושבת על הספסל שבפארק, היום הוא יום שמשי ובהיר של סוף

הסתיו, והנה הספר- מונח בחיקה. האויר נקי וקר, וגשם אמש שטף את העולם הבריק צבעים, ים

כחול אפור געש במרומים, רכבות עננים אפורים לבנים נסעו בו, צמרות עצים בערו אדום,

כתום, צהוב.

היא נושמת עמוק את אויר הסתיו, האויר נקי וקר, כמו לשתות מים מנחל קריר. הסתיו

תמיד העיר בה איזה רצון רדום לנדודים, לתור אחר משהו. אולי מפני זה החליטה שהגיע הזמן.

היא מביטה על כריכת הספר הישנה, אותיות שחורות של נחושת קוראות: החוקים של טאט.

"ואל תספרי על כך לאף אחד," הזהיר אותה אז סבה, ביום הולדתה השביעית.

אז היא לא סיפרה על כך לאף אחד.

אך נעלה אותו בחשכה, עמוק בחשכה, ושכחה ממנו.

פעם אחת, כאשר גברה עליה סקרנותה, הוציאה אותו מן המחשכים ופתחה אותו. אך

כאשר נשאב האור בבת אחת מחדרה, ותצורות משונות חלפו ובאו בחלונה, סגרה אותו במהרה,

עטפה אותו בתכריכים השחורים, ושכחה ממנו שוב. כאשר יצאה את ביתה בבוקר המחרת,

גילתה שצל נוראי חרוך היה על שביל הכניסה אל ביתה.

זה פשוט לא היה הזמן הנכון, היא ידעה.

היא מביטה בעורב שעומד בראש עץ וקורא.

איך העז להגיז את אותם הדברים? היא חושבת לעצמה. חדל-אישים שכמותו, טוב שעזב. חלק מבגדיו מונחים עדיין בארון. הריח שלו בסדיני המיטה, קצף הגילוח ליד הכיור, זוג נעלי הריצה הישנות שלו על המרפסת. הוא אמר שיבוא לקחת את הדברים אך הוא מעולם לא בא, לא אמר דבר. היא תתרום את הבגדים שלו לצדקה; לפחות בדרכי עקיפין יעשה דבר טוב.

עוד עורב נוחת על העץ, מביט בה מגבוה בעין שחורה.

אולי תיסע, אולי למדבר. תמיד רצתה לראות את המדבר; את שקיעתה של שמש מעל לחתחת מכתשים, צללים ארוכים זוחלים בינות לאבני גרניט, לטאות ארוכות חומקות אל מאחרי סלעים לבנים, עצי ערבה שוחחים בבכי ענפים מעליהם. עשר שנים עברו מחייה, עשר שנים מבוזבזות. חמור. אולי כדאי שתתחיל לאכול יותר ירקות.

לסבתה היתה פעם גינת ירק קטנה מאחרי הצריף בו גרו היא וסבה. היא אהבה לקום השכם, כשהבוקר עודו חשוך וקר, לשבת בגינתה בשתיקה, ולצפות בהתקבץ הטל על העלים. אך יום אחד נעלמה סבתה. ומקרה שהיה כך היה; יצאה הסבתה אל גינתה באותו היום (זה של ההעלמות), ושלפה גזר מן האדמה. קול פקיעה עמום ונורא נשמע, טונג! כחליצת פקק שעם מבקבוק יין, ואז נשאבה הסבתה לתוך האדמה, לתוך הגומה בה נח עד עתה מבלי מפריע הגזר. זוהי השתלשלות ארועים מובנת שנובעת מאיזה תהליך טבעי, אולי הוא קרוב בהסבר שלו לחוק פיזיקלי ידוע, חוק שימור החומר שאומר שמסה במערכת חומרים מסוימת אינה יכולה להופיע או להיעלם, אם כי היא יכולה לשנות צורה, ואולי זה דומה גם בהסבר שנותנים לרוח נושבת שהיא נסיבתית להפרשי לחצים אטמוספריים, הווה אומר רוח נושבת לכיוון בו הלחץ נמוך, למלא חלל ריק יותר, ואת הגזר, ובכן, משהו או מישהו היה צריך להחליף. בכל אופן, כך נעלמה באותו היום הסבתה. לפחות, זה מה שסיפר לה סבה.

כריכת הספר קרה תחת האצבעות.

איזה דבר נורא עלול לקרות אם תפתח אותו שוב בזמן הלא נכון? היא מעולם לא קראה בו, מפני שהזמן מעולם לא היה הזמן נכון. החוקים של טאט.

ובכל מקרה עכשיו, אם כבר מדברים על זמן, יש לה הרבה ממנו. נבל. כיצד הותיר אותה כך? אמנם עזב, אך כל המלים שלא נאמרו נותרו מאחוריו, מרחפות באויר.

אולי תעזוב גם היא. היא שמעה פעם על אי כלשהו באוקיינוס ההודי, בו מתגוררות אלמנות צ'רקסיות ומגדלות ילדים בעלי עין אחת. אולי תפליג לשם. יש שם עצי מנגו ופפאיה, ומדי לילה שרים הצרצרים שירי ערש לילדים, כך שמעה.

אדם בחליפה וכלב אפור חולפים מולה בשביל, השיער הלבן של האיש מציץ תחת כובע שחור ורחב, קול צחוק של ילדים נשמע הרחק, צלצול פעמונים נעים, ולהק אווזים מגעגעים טס בחץ בשמיים.

מעניין לאן הם עפים.

הוא לקח את כל התקליטים שקנו יחדיו כאשר עזב. לקח את התקליט של החיפושיות

שכל-כך אהבה, זה שקנתה בחנות מציאות.

היא לא חשבה שזה יגמר כך. היא לא חשבה שזה יגמר.

משב רוח קר פורע בעלים שתחת העצים.

היא נזכרת בפעם בה הצליח סבה לכלוא את הרוח בצנצנת ריבה ריקה, למשך שלושה רגעים

שלמים. "אבל", הוא אמר אז, "זה לא יפה לכלוא את הרוח."

אז פתח את מכסה הצנצנת, אמר: "הופ!" וכמו שמשחררים יונים בחג השבועות, כך הוא שיחרר

חזרה את הרוח לאויר.

היא מלטפת בלי משים את כריכת הספר, מרגישה באצבעותיה את קצות הדפים הישנים.

החוקים של טאט.

לא, היא לא תקרא בו הפעם, היא לא תקרא בו היום בכל זאת. אולי בפעם אחרת. אולי ביום

אחר. אולי לעולם לא.